

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 2316/2016
01.02.2017. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Лидије Ђукић и Божидара Вујичића, чланова већа, у правној ствари тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Лепосава Петковић, адвокат из ..., против туженог ББ из ..., чији је пуномоћник Данило Жарковић, адвокат из ..., ради развода брака, поверавања и издржавања малолетне деце, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж2 561/16 од 28.09.2016. године, у седници одржаној 01.02.2017. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж2 561/16 од 28.09.2016. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Бачкој Паланци П2 215/15 од 09.06.2016. године, ставом првим и другим изреке делимично је усвојен тужбени захтев па је разведен брак парничних странака закључен 04.06.2000. године у .... Ставом трећим изреке одређено је да мајка – тужиља АА самостално врши родитељско право над малолетном ВВ, рођеном ... године, малолетним ГГ, рођеним ... године и малолетном ДД, рођеном ... године, која јој се и поверавају на чување, васпитање и старање. Ставом четвртим изреке одређено је одржавање личних односа туженог са малолетном децом по договору који постигну родитељи, а у складу са могућностима и обавезама деце, а ставом петим изреке обавезан је тужени да доприноси издржавању малолетне деце и то у висини од 10.000,00 динара за издржавање малолетне ВВ, 8.000,00 динара за издржавање малолетног ГГ и 7.000,00 динара за издржавање малолетне ДД, све почев од дана подношења тужбе па убудуће док за то постоје законски услови, с тим да доспеле рате исплати одједном са законском каматом од подношења тужбе до исплате, а будуће износе најкасније до 10-тог у месецу. Ставом шестим изреке утврђено је да малолетна деца странака ВВ, ГГ и ДД, имају право становања заједно са мајком – тужиљом АА, у четворособном стану који се налази у ..., у улици ... број ..., стан број ... на ... спрату зграде, површине 84 м2, с тим што ће ово право становања трајати до пунолетства деце, а тужени се обавезује да ово трпи и

испражњен стан од лица и својих личних ствари, преда тужиљи као законском заступнику малолетне деце. Ставом седмим изреке одбијен је део тужбеног захтева на име доприноса туженог дечијем издржавању преко досуђених износа, а ставом осмим изреке одбијен је и противтужбени захтев којим је тужилац тражио да се утврди заједничко вршење родитељског права над малолетном децом, а да се деца повере мајци на чување и васпитање уз обавезу да тужени плаћа по 6.000,00 динара за свако дете, те да се утврди супосед носилаца становања малолетне деце до њиховог пунолетства са туженим, као власником предметног стана. Ставом деветим изреке одлучено је да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж2 561/16 од 28.09.2016. године, одбијена је жалба туженог и првостепена пресуда потврђена у побијаном делу одлуке о самосталном вршењу родитељског права, одржавању личних односа малолетне деце странака са туженим, обавези туженог да доприноси дечијем издржавању, праву становања на стану у ... у улици ... број ..., као и о парничним трошковима. Ставом другим изреке одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену, тужени је изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану одлуку, применом члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 72/11 и 55/14), па је нашао да је ревизија неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а ревизијом се не указује на друге повреде поступка због којих се она може изјавити, применом члана 407. став 1. ЗПП.

Према чињеничном стању на коме је заснована побијана одлука, парничне странке су закључиле брак 2000. године и у браку је рођено троје малолетне деце, ћерка ВВ ... године, син ГГ ... године и ћерка ДД ... године. У току брака парничне странке су купиле стан у ..., површине 84 м², у коме су и живели до маја месеца 2015. године, када је дошло до фактичког прекида заједнице живота, када је тужиља са малолетном децом напустила стан у коме су до тада живели и отишла са децом код родитеља туженог. Утврђено је да су се први конфликти јавили пре неколико година, те да је тужени испољавао насилно понашање које се огледало у честом вређању и омаловажавању тужиље у присуству деце, као и разбијањем ствари по кући. Након што је тужиља са децом напустила стан и отишла код родитеља туженог, тужени је долазио у стан својих родитеља, где се у присуству тужиље и деце свађао са својим оцем, а једном приликом покушао је да разбије врата главом, па је тужиља после овог догађаја заједно са децом отишла да живи код својих родитеља, где се и сада налазе. Тужени сада живи сам у стану који је купљен у току трајања брака са тужиљом. Тужиља је власник стана у који је прешла да живи са децом и он је по структури двособан, површине 54 м², али је

оптерећен правом доживотног плодуюживања у корист њених родитеља, тако да у овом стану живи са родитељима, тако што она и деца (заједно) користе само једну собу у којој су два кревета. Осим ове имовине ни тужиља, ни њени родитељи немају друге имовине. Тужиља је запослена у ... и остварује месечну зараду од око 23.000,00 динара. Судови су утврдили да тужени има регистровано пољопривредно газдинство, живинарску фарму коју издаје у закуп за месечни износ од 21.000,00 динара, а опорезовани годишњи приход од газдинства му је око 100.000,00 динара. Власник је парцеле површине 1,5 хектар у ..., као и некретнине која је саграђена на парцели број ... у истој катастарској општини. Члан је Привредног друштва „...“ из ..., са уделом од 50%. Родитељи туженог живе у посебном стану, а отац има и кућу коју је наследио у .... Тужени има кредитну обавезу за отплату стана у месечном износу од 30.000,00 динара, који ће отплаћивати још око 20 година, а ни једна од парничних странака нема обавезу издржавања других лица. Судови су утврдили и потребе малолетне деце које се односе на исхрану, набавку одеће, обуће и средстава за хигијену, као и школских и ваннаставних активности за двоје старије деце, па је на тај начин утврђено да је за задовољење месечних потреба малолетне ВВ, која завршава ... разред основне школе неопходно обезбедити средства у висини од 24.000,00 динара, за задовољење потреба малолетног ГГ, који завршава ... разред основне школе неопходно је обезбедити средства у висини од 20.000,00 динара, а за потребе малолетне ДД, која иде у забавиште, 16.000,00 динара месечно.

Код овако утврђеног чињеничног стања, правилно је примењено материјално право из члана 67. и 77. у вези члана 6. и 266. Породичног закона („Службени гласник РС“ број 18/05), када је одлучено да се самостално вршење родитељског права над малолетном децом повери тужиљи, као мајци. Врховни касациони суд налази да су приликом доношења одлуке у овом делу, нижестепени судови правилно оценили најбољи интерес малолетне деце, уз адекватну оцену мишљења и налаза надлежног органа старатељства, по коме је због озбиљних партнерских конфликта и испољене агресије туженог, због које се обраћао лекару за стручну помоћ, најбољи интерес малолетне деце да буду поверена мајци на самостално вршење родитељског права, имајући при том у виду и календарски узраст и развојне потребе малолетне деце, при чему је од утицаја и чињеница да је мајка имала континуитет у непосредној бризи око деце, која је својим досадашњим понашањем показала аутентичну родитељску мотивисаност као и могућност и успешност у препознавању и задовољавању потреба деце.

Побијаном одлуком исправно су оцењене и све релевантне околности предвиђене чланом 160. став 1. и 2. Породичног закона, које су од утицаја на одлуку о висини издржавања малолетне деце, уз адекватну оцену и могућности туженог, које су утврђене применом члана 160. став 3. Закона. Врховни касациони суд налази да је од утицаја на одлуку о висини туженикове обавезе и чињеница да се ради о релативно младој особи (рођен ... године), да је здрав и радно способан, да поседује више непокретности, међу којима и пољопривредно земљиште, па је у могућности и да привређује и својим радом оствари приход неопходан за издржавање своје малолетне деце, посебно имајући у виду да нема обавезу издржавања према другим лицима.

Правилно су судови применили и одредбу члана 194. Породичног закона, када су усвојили тужбени захтев и конституисали право становања у корист малолетне деце, заједно са њиховим законским заступником – мајком, овде тужиљом, основано налазећи да је овакав захтев оправдан у ситуацији када тужиља, којој су деца поверена на самостално вршење родитељског права, нема уселив стан, нити материјалне могућности да то себи и деци обезбеди, за разлику од туженог, а да овакво обезбеђење породичног дома деци, за туженог не може представљати очигледну неправду, како се то ревизијом указује. При том неосновани су и наводи ревизије да је требало одредити заједничко становање парничних странака са децом у предметном стану, с обзиром да је утврђено да су међусобни партнерски односи парничних странака озбиљно и трајно поремећени, да су међу њима чести конфликти, у којим ситуацијама тужени вређа и омаловажава тужиљу, у присуству малолетне деце, па судови основано налазе да оваква ситуација угрожава психичку и емотивну стабилност малолетне деце, због чега је у циљу заштите њихових интереса и установљено право становања у њихову корист.

На овај начин, применом члана 414. став 1. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци.

**Председник већа-судија
Весна Поповић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић